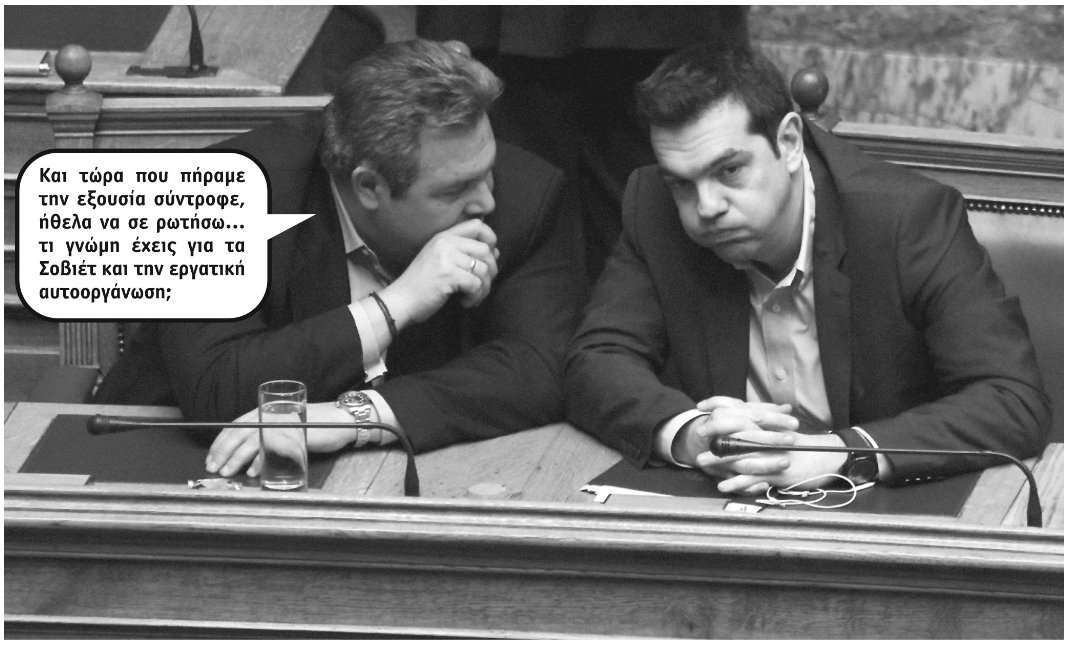

Δεν πιστεύουμε πως το εκλογικό ποσοστό των δυνάμεων της αριστεράς είναι αποτέλεσμα της «αριστερής στροφής του ελληνικού λαού». Δεν πιστεύουμε πως τη Δευτέρα των εκλογών ξυπνήσαμε σε μια κοινωνία διαφορετική. Γιατί μιας και η μνήμη μας φτάνει μέχρι και πίσω από το ελάχιστο χρονικό διάστημα που μας χωρίζει από τις εκλογές, θυμόμαστε ακόμα τα πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας, την στρατιωτικοποίηση της πόλης, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και την απόλυτη ταξική ησυχία στους χώρους δουλειάς. Θυμόμαστε ακόμα τη σχεδόν πλήρη ανικανότητα οποιασδήποτε μορφής οργάνωσης έξω και ενάντια στους κρατικούς θεσμούς των κοινοβουλευτικών κομμάτων και των επίσημων ΠΑΣΟΚικών σωματείων.

Τι σχέση έχει ο ΣΥΡΙΖΑ με τη λύση των προβλημάτων μας; Απολύτως καμία...

Εμείς που γράφουμε και υπογράφουμε αυτή την προκήρυξη, εδώ και πολλά χρόνια έχουμε τοποθετηθεί στο φάσμα εκείνο της πολιτικής οργάνωσης που περιγράφει τον εαυτό του ως «αυτοοργάνωση». Πράγμα που σημαίνει ότι προσπαθούμε να οργανωθούμε οι ίδιοι ως αυτό που είμαστε: εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητικός πάτος ή και όλα αυτά μαζί και ταυτοχρόνως. Σημαίνει ακόμα πως πράττουμε και κινούμαστε μέχρι εκεί που φτάνουν τα ίδια τα χέρια μας, χωρίς να ζητάμε μεσολαβήσεις και βοηθήματα από το κράτος, τα ΜΜΕ, τις οργανώσεις της κρατικής αριστεράς και των κρατικών σωματείων.

Θα μπορούσε κάποιος να κατατάξει αυτού του είδους τις ιδέες και τις πράξεις σε ό,τι σε άλλους τόπους έχει χαρακτηριστεί ως «εξωκοινοβουλευτικό». Και πράγματι είναι. Προσοχή όμως• όταν μιλάμε για «εξωκοινοβουλευτικές» ιδέες και πράξεις σε αυτή τη μυστήρια γωνιά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπου ο καθένας μπορεί να αυτοχαρακτηρίζεται κατά βούληση, συνήθως μιλάμε για τα διάφορα σταλινικά παραμάγαζα της «άκρας» αριστεράς• τα μουσειακά απορρίμματα των πρώτων χρόνων της μεταπολίτευσης. Παραμάγαζα τα οποία, κάνοντας την ανάγκη φιλότιμο, εξηγούν τη διαρκή και επαναλαμβανόμενη εκλογική τους συντριβή με ένα δήθεν επαναστατικό περιεχόμενο. Η κυβερνοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ, που στο εσωτερικό του κουβαλά αρκετές από αυτές τις γκρούπες, έστω και εν κρυπτώ, δείχνει με τον πιο τρανό τρόπο πώς γίνεται κατανοητή η εξωκοινοβουλευτική στάση όλων αυτών των μικρών «Λένιν» στην Ελλάδα.

Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι. Ένα από τα εργαλεία που έχουμε κληρονομήσει από τα ιταλικά προλεταριακά κινήματα της δεκαετίας του ΄70, και το έχουμε χρησιμοποιήσει για να καταλάβουμε τον κόσμο γύρω μας, είναι οι έννοιες του «πραγματικού και τυπικού συντάγματος». Με λίγα λόγια, ως τυπικό σύνταγμα καταλαβαίνουμε όλους του νόμους και τις ρυθμίσεις του κράτους, ενώ ως πραγματικό σύνταγμα καταλαβαίνουμε το επίπεδο της επιθετικότητας και κινητικότητας της εργατικής τάξης, που ένα μεγάλο μέρος της νομοθεσίας μπορεί να το γράφει στα παλιά της τα παπούτσια και να έχει τη δύναμη να επιβάλει αυτή της τη θέληση. Το κράτος ανά περιόδους αποτυπώνει αυτή τη δυναμική κοινωνική και ταξική σύγκρουση μέσα στη νομοθεσία, προσπαθώντας να επιβάλει κάποια ρύθμιση στις αγορές.

Έτσι, αν είναι να μιλήσουμε ακόμα πιο σχηματικά (φτάνοντας πια στο σημείο της παρανόησης), θα μπορούσαμε να πούμε πως πραγματικό σύνταγμα είναι αυτό που όντως εφαρμόζεται στις ταξικές κοινωνίες μας, ενώ το τυπικό σύνταγμα αποτελούν οι κατά καιρούς αποτυπώσεις αυτής της κατάστασης• οι νόμοι. Από αυτά θα μπορούσαν και θα έπρεπε να βγουν δύο συμπεράσματα. Το πρώτο είναι πως η νομοθεσία μπορεί να βρίσκεται σε μια διαφορά φάσης από το τι πραγματικά συμβαίνει στους δρόμους, και τους χώρους δουλειάς αυτής της κοινωνίας. Και πραγματικά, αυτά τα δύο μόνο πολύ σπάνια μπορεί να ταυτίζονται. Το δεύτερο είναι πως αν κάποιος μπορεί να θέλει να τραβήξει προς τη μία ή την άλλη πλευρά αυτή τη ρύθμιση, θα κάνει πολύ καλύτερα να πάει και να προσπαθήσει να επηρεάσει τις συγκρούσεις εκεί που πραγματικά συμβαίνουν• στην κοινωνία. Αντί να προσπαθεί να αυξήσει την επιρροή του στους κρατικούς μηχανισμούς.

Αν τώρα αυτός ο κάποιος υιοθετεί την προλεταριακή οπτική, θα πρέπει να καταλαβαίνει πολύ περισσότερο ότι το κράτος είναι ένας μηχανισμός που στο εσωτερικό του δεν παρατηρείται κανένα «πεδίο ταξικού ανταγωνισμού», όπως βιάστηκαν να πουν μερικοί. Αντίθετα, το κράτος είναι ένα μηχανισμός που μόνος του σκοπός είναι το τσάκισμα της εργατικής απειθαρχίας και άρνησης. Δεν υπάρχουν κόμματα που εκπροσωπούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο εσωτερικό του κράτους, ούτε και κόμματα που εκπροσωπούν τα συμφέροντα των αφεντικών. Το κράτος το ίδιο είναι αυτό που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των αφεντικών και τα διάφορα κόμματα εκφράζουν διαφορετικές τακτικές και διαδρομές που θα μπορούσε να ακολουθήσει το κεφάλαιο προς τα συμφέροντα αυτά.

Κι εντάξει. Ο ΣΥΡΙΖΑ, και πάνω απ' όλα οι δυνάμεις που κρύφτηκαν πίσω του (και καλό είναι να αρχίσουμε να συνηθίζουμε στην ιδέα πως άλλο ο ΣΥΡΙΖΑ του 2010 και άλλο ο σημερινός[1]), δεν είναι ειλικρινείς σε αυτά που εξαγγέλλουν• και ακόμα περισσότερο στις προσδοκίες που καλλιεργούν. Το πρόβλημα όμως δεν είναι ηθικό. Οι προσδοκίες καλλιεργούνται, η ελπίδα συνεχώς έρχεται, αλλά κοίτα να δεις που οι συνθήκες της ζωής μας πάνε από το κακό στο χειρότερο. Θα κάνουμε, λοιπόν, εδώ μια υπόθεση εργασίας. Θα υποθέσουμε πως τα πράγματα έχουν έτσι όπως μας τα λένε• και θα μιλήσουμε για δύο από τις βασικές προσμονές των από κάτω μετά την κυβερνητική αλλαγή: δηλαδή για την πολυαναμενόμενη επαναφορά του μισθού στα προ του 2010 επίπεδα και τη νομιμοποίηση αυτού του τεράστιου και παρανομοποιημένου κομματιού της εργατικής τάξης, τους μετανάστες εργάτες.

Θα επιστρέψουν οι μισθοί στην προ του 2010 κατάσταση;

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν είναι ούτε Λένιν που καταλαμβάνει τα χειμερινά ανάκτορα, ούτε Λαϊκό Μέτωπο της Ισπανίας του '36, ούτε

Αλιέντε στη Χιλή. Και αν κάποιος τα λέει αυτά, είτε το έχει τελείως χαμένο, είτε είναι για να βρει καμιά δουλίτσα στο δημόσιο, ελπίζοντας σε ένα νέο 1981. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αποτελεί μια συμμαχία κομματιών των μεγάλων και μεσαίων αφεντικών, μια προσπάθεια εναλλακτικής διαχείρισης των επιπτώσεων της κρίσης και των προβλημάτων κερδοφορίας.

Αλλά χάριν του «επαναστατικού καθήκοντός» μας άντε και να λέγαμε πως εμείς δεν θέλουμε να επιστρέψει η εργασιακή νομοθεσία στο 2009, για να μην βρεθούμε για πρώτη φορά πίσω από το κράτος που τόσα χρόνια είχαμε ορίσει ως εχθρό μας• για να υπενθυμίσουμε πως «δεν θέλουμε ψίχουλα, αλλά το φουρνάρικο»... Ποιος θα συμφωνούσε μαζί μας; Ελάχιστοι. Ποιος άλλωστε δεν θέλει να διπλασιαστούν οι μισθοί, η ανεργία να πέσει από το 28% που είναι σήμερα στο 7% και να ξαναγίνει το 5ήμερο 8ωρο ξανά μια πραγματικότητα; Και όλα αυτά σχεδόν τσάμπα, με μία ψήφο, με έναν νόμο...

Ας γυρίσουμε όμως 5 χρόνια πίσω, τότε που μπήκε μπροστά το πρόγραμμα για την επίθεση εναντίον της εργατικής τάξης. Σε εκείνη λοιπόν την περίοδο, δεν θα βρούμε έναν νόμο που μείωσε τους μισθούς. Αντίθετα, θα βρούμε έναν νόμο που μείωσε τον βασικό μισθό όπως εκείνος οριζόταν από την «εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας». Μπορεί να μην πιάνει κανείς τη διαφορά, όμως είναι αρκετά σημαντική. Καταρχάς, να το πιο βασικό: την επομένη της ψήφισης του νόμου, κανενός ο μισθός δεν ήταν μικρότερος από όσο ήταν πριν. Αυτό που είχε αλλάξει είναι πως είχε αρθεί από τη μεριά του κράτους ένας από τους μηχανισμούς προστασίας του επιπέδου του μισθού• ένας νόμος...

Οπότε την επόμενη μέρα αν τα αφεντικά της Ελλάδας ήθελαν να πληρώνουν λιγότερα στους εργάτες τους, θα έπρεπε να σηκωθούν και να πάνε να τους βρουν και να τους ανακοινώσουν πως αποφάσισαν, αυτά τα ίδια τα αφεντικά, να τους δίνουν 30% λιγότερα από τον μισθό που έδιναν μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ήταν μια ιδιαίτερα προσωπική κίνηση, η οποία αφορούσε το κάθε μεμονωμένο αφεντικό που μίλαγε πρόσωπο με πρόσωπο με τον κάθε μεμονωμένο «υπάλληλό» του. Και έγινε. Και οι μισθοί βούλιαξαν. Γιατί ήταν τέτοια η οργανωτική δύναμη της εργατικής τάξης κατά την περίοδο 2010-2012 (μια περίοδο που οι ίδιοι «αναλυτές» που αναζητούσαν τις ταξικές αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό του κράτους, τη χαρακτήρισαν «επαναστατική»). **Ο κάθε ένας εργασιακός χώρος, ο κάθε κλάδος εργαζομένων δεν είχε τίποτα άλλο να αντιπαρατάξει στην επίθεση των αφεντικών πέρα από μια ευνοϊκή νομική ρύθμιση που ερχόταν από το παρελθόν.** Και δεδομένου ότι αυτή τη στιγμή που μιλάμε η μείωση των μισθών είναι καθολική (φυσικά υπάρχουν και κάποιες ελάχιστες εξαιρέσεις), καθολική ήταν και η ήττα του κάθε ενός εργαζομένου από το κάθε ένα αφεντικό.

Όλοι (ναι υπάρχουν και εξαιρέσεις) οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα αναγκάστηκαν να υποταχθούν στις μισθολογικές ιδέες των αφεντικών μέσα σε λίγους μήνες, αν όχι σε λίγες μέρες, μετά την άρση του νομικού περιορισμού. Και στις περιπτώσεις που δεν έγινε έτσι ακριβώς, έγινε μέσω του φοβήτρου της ανεργίας: για λόγους επιβίωσης ο καθένας δεχόταν ό,τι και αν του έλεγαν, ό,τι μισθό και αν έδιναν, ό,τι δουλειά και αν του ζήταγαν να κάνει. Κι εδώ να προσθέσουμε και τα διάφορα προγράμματα του ΟΑΕΔ που φρόντισαν να διευκολύνουν τα αφεντικά με την αντικατάσταση των εργαζομένων του «παλιού παραδείγματος» με νέους, φρέσκους λογιών λογιών voucherάδες, «ωφελούμενους» και άλλους ευέλικτους εργαζόμενους με «μυστήριες μισθολογικές και ασφαλιστικές παροχές».

Αυτό που προσπαθούμε να περιγράψουμε εδώ είναι το μέγεθος και η έκταση της ταξικής ήττας που συντελέστηκε τα τελευταία χρόνια. Μια ήττα που πήγαζε από την αδράνεια και την ησυχία των χρόνων της «μεταπολίτευσης». Μια ήττα που πλέον γινόταν εμφανής και στους τυφλούς, την ίδια στιγμή που οι διάφορες οργανώσεις της αριστεράς, της άκρας αριστεράς και της αντιεξουσίας μίλαγαν για το ακριβώς αντίθετο, θαυμάζοντας τα πλήθη των πλατειών, τη ΓΣΕΕ και τις συγκρούσεις πέριξ της Βουλής. Μιας ήττας καθολικής και ταυτόχρονα ατομικής που αφορούσε το κάθε μεμονωμένο πρόσωπο. Και πώς αλλιώς, αφού το μόνο που κράταγε το εργασιακό και μισθολογικό επίπεδο ήταν ένας νόμος, μια κρατική παραχώρηση• που απλώς κάποια στιγμή την πήραν πίσω;

Ας υποθέσουμε τώρα ότι «το αφεντικό τρελάθηκε» και αποφασίζει να επαναφέρει αυτόν τον νόμο. Πώς θα ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο; Αφού η μείωση των μισθών ήταν το αποτέλεσμα της χρόνιας αδυναμίας της εργατικής τάξης να χτίσει οργανώσεις τέτοιες που θα μπορούσαν να υπερασπιστούν το επίπεδο επιβίωσής της. Αυτό ήταν το πρόβλημα και όχι το αντίθετο. Ακόμα και να ψηφιστεί, ποιος θα επιβάλει την αύξηση του μισθού στην πράξη; Αλήθεια η συμμαχία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μπορεί να ανεχτεί την περαιτέρω αύξηση των εξόδων της μεσαίας τάξης; Μιας μεσαίας τάξης που έφερε αυτή την κυβέρνηση στην εξουσία για να τη «σώσει», μιας και «η μεσαία τάξη είναι η μόνη που έχει χτυπηθεί πραγματικά από την κρίση», όπως κουραστικά επαναλάμβαναν; Ή, η κυβέρνηση θα ζητήσει τα ρέστα από τα μεγάλα αφεντικά την ίδια στιγμή που στηρίχθηκε από αυτά για να επαναφέρει την «ανάπτυξη» και την «ανταγωνιστικότητα»;

Αυτή τη στιγμή, η κυβέρνηση έχει ξεκινήσει τον διάλογο και τις διαπραγματεύσεις για την «αύξηση του κατώτατου μισθού». Όχι με την τρόικα και τους «κακούς Γερμανούς», αλλά με τις διάφορες μικρές και μεγάλες εργοδοτικές ενώσεις, με τα ελληνικά, μεγάλα και μικρά, αφεντικά. Η συζήτηση όμως, ως μια συζήτηση μεταξύ κράτους και αφεντικών, εν μέσω

Καινούριο ανέκδοτο: ο «φιλεργατικός» ΣΥΡΙΖΑ

Ας επαναλάβουμε την ιδέα ότι το κράτος είναι το «κόμμα των αφεντικών» με τα λόγια του Γ. Μηλιού. Να τι έγραφε το μεγαλοστέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ τότε που ήταν απλώς ένας «αλτουσεριανός» ακαδημαϊκός:

Η αντίληψη αυτή που θεωρεί τα πολιτικά μορφώματα, τη δομή της πολιτικής σκηνής, αλλά και την πολιτική συγκυρία ως άμεση αντανάκλαση των οικονομικών μερίδων του κεφαλαίου και των συμφερόντων τους πρέπει να απορριφθεί: κυρίως γιατί υποτιμάει την πάλη των τάξεων, δηλαδή αποτυγχάνει να αντιληφθεί τον πολιτικό και κοινωνικό ρόλο των κομμάτων και του αστικού αντιπροσωπευτικού συστήματος, ως μηχανισμών εξουσίας. Ξεχνάει η αντίληψη αυτή ότι οι αστικές μερίδες και τα συμφέροντά τους δεν υφίστανται παρά μόνο σε συνάρτηση με τις κυριαρχούμενες τάξεις, δηλαδή ως τρόπος αναπαραγωγής και εμπέδωσης της αστικής εξουσίας μέσα στην πάλη των τάξεων. Τα αστικά πολιτικά κόμματα αποτελούν έτσι, μόνο με την μεταφορική έννοια του όρου, τους «εκπροσώπους» της κυρίαρχης τάξης. Ο πραγματικός εκπρόσωπος της αστικής τάξης είναι το καπιταλιστικό κράτος ως όλον[1].

Μένουμε, λοιπόν, έξω και ενάντια σε κάθε κοινοβουλευτική διαδικασία, όχι μόνο γιατί είμαστε κάθετα εχθρικοί στο κράτος και τους θεσμούς του, αλλά και γιατί πιστεύουμε ότι ο πραγματικός αγώνας βρίσκεται στους δρόμους και τους χώρους εργασίας μας. Και οι δρόμοι αυτοί δεν ξεκινάνε από τη κρατική ΓΣΕΕ για να καταλήξουν έξω από τη Βουλή με ικεσίες για σωστότερη διακυβέρνηση.

Όσα λέμε σε αυτή την προκήρυξη, είναι θέσεις που έχουν διαμορφωθεί σε ένα βάθος πολλών χρόνων, θέσεις που έχουν μια διαδρομή αρκετά μεγαλύτερη από την προσωπική διαδρομή του καθενός από εμάς. Και όπως και να έχει, αν κάποιος γύρναγε δέκα χρόνια πριν θα μας έβρισκε να μιλάμε για τα ίδια περίπου πράγματα, με τον ίδιο περίπου τρόπο. Εν ολίγοις, δεν υποστηρίζουμε αυτές τις απόψεις λόγω συγκυρίας (βλέπε ανάληψη του κρατικού μηχανισμού από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ), αλλά επειδή αποτελούν πάγιες απόψεις μας. Γι' αυτό και η γενική τάση μας είναι να αντιμετωπίζουμε την πολιτική σημασία των εξελίξεων της «κεντρικής πολιτικής σκηνής», των πρωτοσέλιδων των εφημερίδων και των κεντρικών ρεπορτάζ, χωρίς μια αίσθηση του είδους «τώρα κρίνονται όλα». Οι εν λόγω εξελίξεις, άλλωστε, δεν είναι παρά τα αποτελέσματα, τα ύστερα, αυτού που πραγματικά έχει σημασία• του επιπέδου οργάνωσης και όξυνσης του ταξικού ανταγωνισμού...

[1] Γιάννης Μηλιός, "Ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός", Εκδόσεις Κριτική, 1988, σελ. 403.

Ο υπουργός Εργασίας, κύριος Σκουρλέτης, με κόκκινο γαρύφαλλο στο πέτο διαδήλωνε την πρωτομαγιά για τα «δικαιώματα των εργατών». Το μέλλον των μισθών μας είναι σε καλά χέρια, παράπονο δεν έχουμε...

πλήρους και ολοκληρωτικής απουσίας της εργατικής τάξης και της απειλής της, παίρνει μια παράξενη τροπή. Και να, εκεί που λένε πως «θα μας αυξήσουν τους μισθούς», το γυρνάνε και σκέφτονται το πώς θα μας πατήσουν όλο και περισσότερο. Ας παρακολουθήσουμε δυο τρία σημεία αυτού του διαλόγου, όπως παρουσιάστηκε μέσα από τα οικονομικά φύλλα των εφημερίδων. Αρχικά μιλάει η ΓΣΕΒΕΕ, η ομοσπονδία των μικροαφεντικών και μικροαστών δηλαδή:

Σε αναθέρμανση της οικονομίας θα οδηγήσει η αύξηση του κατώτατου μισθού κατά την ΕΣΕΕ υπογραμμίζοντας ότι η μείωση μισθών ούτε την ανταγωνιστικότητα βελτίωσε, ενώ και η ανεργία εκτοξεύτηκε [στσ. Ποιος σας κρατάει βρε παιδιά; Αν θέλετε να δώσετε αυξήσεις, ιδού η ρόδος.]. Παράλληλα, εκτιμάται ότι με την αύξηση του κατώτατου μισθού θα μπορούσε να υιοθετηθεί η περαιτέρω μείωση του μη μισθολογικού κόστους (εργοδοτικών εισφορών), ώστε να αντισταθμιστεί μέρος της επιβάρυνσης των εργοδοτών.

Συνεπώς, η προκύπτουσα αύξηση του συνολικού ετήσιου κόστους μισθοδοσίας στον Ιδιωτικό Τομέα κατά 361,8 εκ. ευρώ, σύμφωνα με την ΕΣΕΕ, αποτελεί το κατάλληλο κίνητρο προκειμένου το «επίδομα ανεργίας» του ΟΑΕΔ να μετατραπεί σε «επίδομα εργασίας» από πλευράς του Κράτους, μέσω κάλυψης μέρους του συνολικού κόστους μισθοδοσίας[2].

Καταλάβατε; Λένε οι μικροαστοί: «ναι στην αύξηση του μισθού, αρκεί να μην την πληρώσουμε εμείς». Από τη μία ζητάνε να σταματήσουν να πληρώνουν το ΙΚΑ και τα ασφαλιστικά ταμεία (και σε κάνα δυο χρόνια να συζητήσουμε για την κατάρρευση των ταμείων, την οποία θα πρέπει να πληρώσουν και πάλι οι εργαζόμενοι) και από την άλλη ζητάνε να πάρουν τα λεφτά του ΟΑΕΔ (τα λεφτά δηλαδή που δίνουν κατευθείαν οι εργαζόμενοι μέσω των κρατήσεων από τους μισθούς τους). Φυσικά, οι μικροαστοί δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Τα μεγαλύτερα αφεντικά του εμπορίου ακούνε τους «σοσιαλιστικούς προβληματισμούς» των μικρών αφεντικών και απαντάνε πως «η επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ θα στρεβλώσει τον ανταγωνισμό. Όπως επισημαίνουν οι μεγάλες αλυσίδες, σήμερα πληρώνουν υψηλότερους μισθούς και σε κάθε περίπτωση αυτό που δηλώνουν είναι αυτό που καταβάλλουν»[3].

Απαντάνε, εν ολίγοις, πως αν για κάτι κόπτονται τα μικρά αφεντικά (ίσως η κυριότερη εργασιακή σχέση στην Ελλάδα) δεν είναι για τους μισθούς των εργαζομένων τους, γιατί έτσι και αλλιώς αυτούς δεν πρόκειται να τους πληρώσουν μιας και δεκαετίες τώρα τρέχουν τις επιχειρήσεις τους με την πιο μαύρη μαυρίλα, αλλά να πέσει γενικά και αφηρημένα χρήμα στην αγορά (και όχι από αυτούς) αλλά και να τσιμπήσουν και κάνα κρατικό κονδύλι από τα λεφτά που μαζεύει το κράτος από τους εργαζόμενους. Με αντίστοιχες «σοσιαλιστικές ανησυχίες» απαντάνε και τα μεγάλα αφεντικά, ζητώντας περισσότερους ελέγχους για την τήρηση της εργασιακής νομοθεσίας. Τη σκυτάλη την παίρνει και πάλι η ΓΣΕΒΕΕ παραδεχόμενη «ότι η αδήλωτη εργασία δημιουργεί συνθήκες αθέμιτου ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων, εξέφρασε [όμως] την αντίθεσή της με το πρόστιμο των 10.500 ευρώ για κάθε εργαζόμενο που διαπιστώνεται ανασφάλιστος»[4].

Τελικά, η συζήτηση για την «αύξηση του μισθού» (μετά τον παραπάνω διάλογο μόνο σε εισαγωγικά μπορούν να μπαίνουν οι τρεις αυτές λέξεις) μετατέθηκε από το κράτος στο «δεύτερο τρίμηνο του 2016»[5]. Ποιος όμως πριν από μερικούς μήνες, όταν άκουγε για την «αύξηση των μισθών», που υποσχόταν ο προεκλογικός ΣΥΡΙΖΑ, φανταζόταν πως το θέμα ήταν η επιδότηση των εργοδοτών, η διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων (από τη μεριά των αφεντικών, και έχει σημασία αυτό), η αρπαγή των χρημάτων από τα ταμεία του ΟΑΕΔ, η αύξηση της μαύρης εργασίας και η ατιμωρησία των αντίστοιχων αφεντικών; Πιστεύουμε ελάχιστοι. Αλλά αν έχουν γίνει κατανοητά όσα προσπαθούμε να πούμε εδώ, τότε κακώς. Πώς θα μπορούσε να κερδίσει το οτιδήποτε η εργατική τάξη με τις οργανώσεις της να απουσιάζουν και τη συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας να αποκοιμιέται στα πιο βαθιά ρατσιστικά όνειρα;

Θα σταματήσει το κυνήγι των παρανομοποιημένων εργατών;

Το κυνήγι των μεταναστών εργατών αποτελεί μία από τις βασικές επιλογές του ελληνικού κράτους για τη διαχείριση της εργατικής δύναμης εδώ και σχεδόν τρεις δεκαετίες. Και αυτό δεν είναι κάτι που θα αλλάξει από τη μία μέρα στην άλλη. Ας μην ξεχνάμε ότι το ελληνικό κράτος έχει συνέχεια• και παραμένει σταθερό στην επιλογή του να κρατάει ένα μέρος της εργατικής δύναμης σε καθεστώς παρανομίας. Και όπως συμβαίνει με όλα τα υπόλοιπα προϊόντα στον καπιταλισμό, έτσι και με το απόλυτο εμπόρευμα, την εργατική δύναμη, η παρανομία του δημιουργεί μια αντίστοιχη μαύρη και μαφιόζικη αγορά διαχείρισής του. Πάνω σε αυτή τη μαύρη και μαφιόζικη διαχείριση έχουν χτιστεί περιουσίες, έχουν χτιστεί σπίτια, έχουν οργωθεί χωράφια, έχουν γίνει συγκομιδές, έχουν δουλέψει τα μικρομάγαζα των μικροαφεντικών, έχουν κινηθεί οι βιομηχανίες και έχουν συντηρηθεί τα κάτεργα της καταναγκαστικής πορνείας. Η παρανομοποίηση των μεταναστών αποτελεί ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά του ελληνικού καπιταλισμού.

Τα μικρά και μεγάλα αφεντικά που συμμάχησαν με αυτήν την ομαδούλα καθηγητών πανεπιστημίου (που ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ) δεν το έκαναν για να φτιαχτεί μια κυβέρνηση που θα πριονίσει το κλαδί της τελευταίας ευκαιρίας, της αμφίβολης κερδοφορίας τους, εν μέσω κρίσης. Και φυσικά δεν πρόκειται να «κάνουν καμιά τρέλα»...

Κρατώντας λοιπόν ένα κομμάτι της εργατικής τάξης σε καθεστώς παρανομίας, το ελληνικό κράτος απαγορεύει στους μετανάστες εργάτες την ίδια τους την ύπαρξη. Και για αυτό είναι απαραίτητοι και οι χρυσαυγίτες και οι μπάτσοι και οι χρυσαυγίτες μπάτσοι και ο συρφετός του ρατσιστικού πλήθους. Και για αυτό η Χρυσή Αυγή θα μείνει εκεί που ήταν. Ίσως μόνο τώρα, ελέω «κυβερνώσας αριστεράς», το «έργο» της να μην συνοδεύεται από τις κάμερες των καναλιών και τους δημοσιογραφικούς παιάνες στον ναζισμό.

Η παρανομοποίηση των μεταναστών όμως σημαίνει και ένα ακόμα πράγμα. Χρειάζεται να υπάρχει κάπου ένα όριο που να λέει ποιος είναι νόμιμος και ποιος είναι παράνομος. Και αυτό το όριο (που το βάζει το κράτος μέσω των νόμων του), δεν είναι απαραιτήτως σταθερό. Άλλοτε μπορεί να επιλέξει να νομιμοποιήσει ένα ελάχιστο μέρος των παρανομοποιημένων μεταναστών για να ορίσει την παρανομία της συντριπτικής πλειοψηφίας τους και άλλοτε μπορεί ακόμα να επιλέξει να νομιμοποιήσει ένα μέρος της λεγόμενης «δεύτερης γενιάς» (που το κυνήγι της θυμίζει τα χρόνια της ναζιστικής Γερμανίας)• για χάρη της ομαλότητας. Ένας τέτοιος νόμος είχε πάει να περάσει το 2009. Από τη μία, υπέβαλε τα παιδιά των μεταναστών σε βλακείες τύπου «εξετάσεις ελληνομάθειας» κι επέβαλε περιορισμούς του είδους «να μην έχουν καταδικαστεί για συμμετοχή σε διαδηλώσεις ή άλλες μορφές πολιτικής δράσης». Από την άλλη, ενέτεινε το κυνήγι όλων των υπόλοιπων μεταναστών στους δρόμους και τις δουλειές.

Τελικά, μέσα σε τρία χρόνια κι αφού το κράτος τσίμπησε αρκετά εκατομμύρια από τις τσέπες των πιο φτωχών εργαζομένων της Ελλάδας για παράβολα και αιτήσεις, ο νόμος καταργήθηκε εν μια νυκτί. Βασικός στόχος εκείνης της περιόδου, άλλωστε, ήταν να μπουν μπροστά τα αστυνομο/χρυσαυγίτικα πογκρόμ στους δρόμους του κέντρου, οι επιχειρήσεις «ξένιος Δίας» και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε κάθε περίπτωση, το έργο «ιθαγένεια στα παιδιά των μεταναστών» το έχουμε ξαναδεί και ξέρουμε το τέλος του. Μια «σοσιαλιστική» διασκευή του ελάχιστα πιστεύουμε πως θα μας εκπλήξει. Και φυσικά κανείς δεν μίλησε για απόδοση χαρτιών στους μετανάστες, αντίστοιχων με αυτά των Ελλήνων (ξέρετε των απογόνων του «Μεγαλέξανδρου»). Χαρτιών που δεν θα διακρίνονται από την μπλε ταυτότητα, δεν θα χρειάζονται ανανέωση, δεν θα συνοδεύονται από νομικούς και πολιτικούς περιορισμούς και δεν θα ανακαλούνται...

Καμία νοσταλγία

Το είπαμε και στην αρχή. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει καμία σχέση με τη λύση των προβλημάτων μας. Οι μισθοί που πέφτουν, τα ποσοστά της ανεργίας που ανεβαίνουν, η δυσφορία που όλο και αυξάνει δεν θα εξαφανιστούν όταν τα αγγίξει ο μάγος Αλέξης. Ίσα ίσα. Τα προβλήματά μας όλο και θα διευρύνονται, όσο καθόμαστε και κοιτάμε νοσταλγικά το πρόσφατο παρελθόν. Όσο μπουρδουκλωνόμαστε μέσα στα πλοκάμια της κυρίαρχης μυθολογίας για τις «παλιές καλές εποχές» και για τις καινούριες «ελπίδες που έρχονται».

[1] Προφανώς, ο ξεπλυμένα αριστερός ΣΥΡΙΖΑ της δεκαετίας του 2000 δεν επαρκούσε ούτε οργανωτικά ούτε πολιτικά, αλλά ούτε καν από άποψη στελεχικού δυναμικού, για να αναλάβει το, μεγάλο είναι η αλήθεια, έργο της λειτουργίας του κρατικού μηχανισμού. Το ζητηματάκι αυτό λύθηκε με την αθρόα "μετανάστευση" κρατικών στελεχών από όλους τους πιθανούς και απίθανους ιδεολογικούς χώρους, και μηχανισμούς, στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Οι άνθρωποι αυτοί όχι μόνο υπήρξαν άτομα με μεγάλη προϋπηρεσία στη διαχείριση του κράτους, αλλά μαζί τους κουβάλαγαν κι όλον τον «ρεαλισμό» που απαιτεί η συνέχεια του κράτους, μεταμορφώνοντας έτσι τον ΣΥΡΙΖΑ από ένα μικρό κόμμα της αντιπολίτευσης στη σημερινή «κυβερνώσα αριστερά».

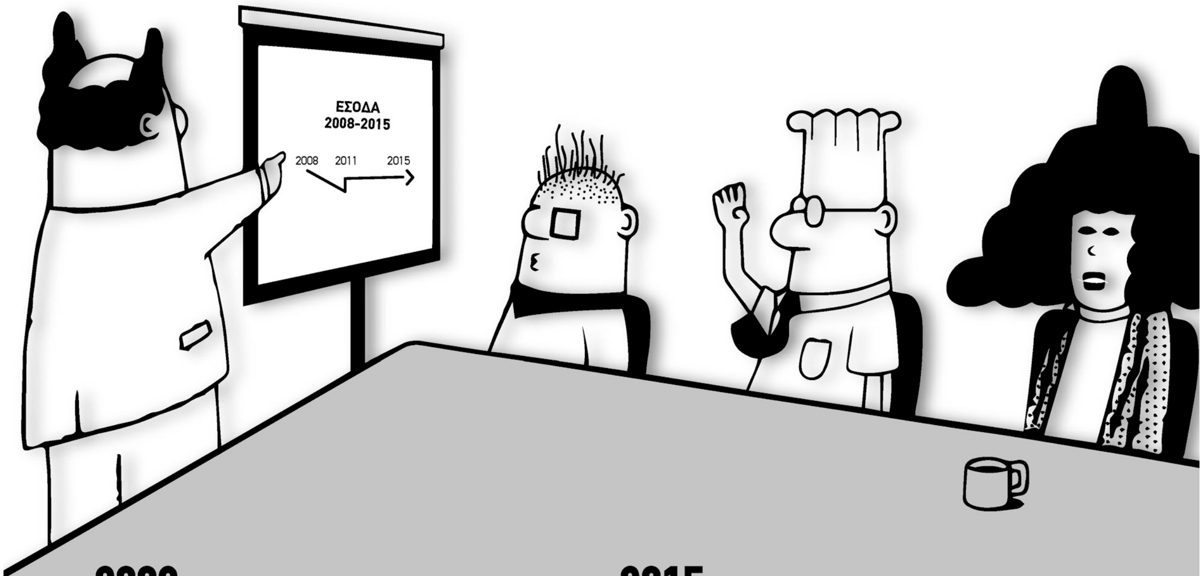
[2] «ΕΣΕΕ: Η αύξηση του κατώτατου μισθού θα αναθερμάνει την οικονομία», Καθημερινή, 28/01/2015.

[3] «Η αύξηση του κατώτατου μισθού διχάζει τους εμπόρους», Καθημερινή, 30/01/2015.

[4] «ΓΣΕΒΕΕ: Σταδιακά η αύξηση κατώτατου στα 751 ευρώ», Καθημερινή, 14/02/2015.

[5] http://www.capital.gr/news.asp?id=2248884

Αν δεν μισείς τ' αφεντικό ξέχνα κάτι απ' το μισθό!

2008

Ο Παναγιώτης είναι βοηθός λογιστή. Δεν έχει κάποιο πτυχίο αλλά το αφεντικό, ο Γιώργος, που είναι «καλός άνθρωπος» τον εμπιστεύτηκε και σιγά σιγά την έμαθε τη δουλειά. Ο Παναγιώτης δεν είναι αυτό που λέμε ο πάτος της εργατικής τάξης. Βασικά αν τον ρωτήσεις, θα σου πει πως δεν είναι «εργατική τάξη» καθόλου. Με τον Γιώργο είναι μια οικογένεια, συνεργάτες. Αφεντικά έχουν μόνο οι σκύλοι. Ο Παναγιώτης δουλεύει μαζί με τη Δήμητρα, τη γραμματέα, κι ένα παιδί/παπί. Ο Παναγιώτης πιστεύει ότι με τη δουλειά πας μπροστά· η Δήμητρα είναι ενθουσιασμένη με το facebook· το παιδί μετά τη δουλειά, πίνει μπάφους.

2011

Τα νούμερα το δείχνανε καθαρά. Η δουλειά πήγαινε όλο και πιο άσχημα· οι πελάτες λιγότεροι· κι αυτοί πλήρωναν όλο και πιο σπάνια. Όλοι οι όροφοι της επιχείρησης έπρεπε να κάνουν περικοπές. Ο Παναγιώτης τα είπε με το αφεντικό· του πρότεινε να διώξει τη Δήμητρα που δεν έκανε καλά τη δουλειά της, και να πάρουν «Αλβανό», αντί για το παιδί, που θα του έρθει φθηνότερα. Ο Γιώργος, τελικά, έδιωξε τη Δήμητρα και το παιδί, γιατί ο Παναγιώτης, που είναι σκυλί στη δουλειά, αν δουλεύει δεκάωρο τα βγάζει πέρα και μόνος του. Ο μισθός κόπηκε, αλλά τώρα με το 10ωρο και τις υπερωρίες δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά για τον Παναγιώτη. Αργότερα το κράτος τους έστειλε και Voucherάδες για να βοηθάνε. Η άνεργη πλέον Δήμητρα, έκοψε για κάποιο διάστημα τη θέρμανση, έτρωγε κάθε μέρα όσπρια κι όποτε έβρισκε έκανε κανένα μεροκάματο. Το παιδί στην αρχή σπάστηκε, αλλά μετά πήρε φτηνότερους μπάφους. Βρήκε και δουλειά ντελίβερι· μαύρα.

2015

Ο Παναγιώτης ψήφισε ΑΝΕΛ, ο Γιώργος ΣΥΡΙΖΑ. Κι οι δυο συμφώνησαν ότι «οι αλήτες οι Γερμανοί θέλουν να μας καταστρέψουν». Ο Γιώργος πιστεύει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ξανάφερε την ελπίδα στον ελληνικό λαό. Ξέρει, βέβαια, ότι ακόμα κι αν ο ΣΥΡΙΖΑ ψηφίσει νόμο για την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751€ ο υπάλληλός του, ο Παναγιώτης, θα συνεχίσει να δουλεύει για 400€ «ώσπου να πέσει χρήμα στην αγορά και να ξανανέβουν οι δουλειές, βρε παιδί μου». Κι ο Παναγιώτης το ξέρει...

Και μια ανακεφαλαίωση γι' αυτούς που δεν τα πάνε καλά με τα παραμύθια: Όταν έσκασε η κρίση, η εργατική τάξη της Ελλάδας αδυνατούσε να καταλάβει ακόμα και τα στοιχειώδη. Οι οργανώσεις της ήταν ανύπαρκτες κι ηττημένες, ενώ η αξιοπρέπειά της είχε πάρει ηθελημένα την κατιούσα. Το μόνο που κράταγε τους μισθούς στη θέση τους, ήταν οι νόμοι του κράτους. Κανένας νόμος δεν έριξε τους μισθούς το 2010, απλώς αποσύρθηκε η νομική προστασία τους. Αυτό δεν είναι το ίδιο πράγμα. Την άλλη μέρα έπρεπε όλα τα αφεντικά σε όλες τις δουλειές να πάνε να αναμετρηθούν με τους εργάτες τους και να τους ανακοινώσουν, αυτά τα ίδια τα αφεντικά, πρόσωπο με πρόσωπο, μείωση 30%. Και το κατάφεραν με ελάχιστες αντιστάσεις. Γιατί οι εργάτες στην Ελλάδα δεν μισούσαν τα αφεντικά τους. Μέχρι λοιπόν να ανακαλύψουν ξανά το ταξικό μίσος, οι μισθοί δεν θα ξανανέβουν. Ό,τι κι αν ψηφίζουν....

CLASSWARDOGZ
classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com

αφίσα που κολλήθηκε από την ομάδα, τον Απρίλη του 2015

CLASSWARDOGZ
classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com

Μάης 2015 || Αυτή η προκήρυξη γράφτηκε, τυπώθηκε και μοιράζεται στην πόλη της Αθήνας από την αυτόνομη πολιτική ομάδα **CLASSWARDOGZ** || Για επικοινωνία:**classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com**